

VIKTORÍN ŠULC

**Temné
radosti
predátorů**

PANOPTIKUM
SEXUÁLNÍCH
VRAŽD **5.**

S DOVĚTKY ŠÉFA MORDPARTY JIŘÍHO MARKOVIČE

VIKTORÍN ŠULC

**Temné
radosti
predátorů**

**Temné
radosti
predátorů**

VIKTORÍN ŠULC

**PANOPTIKUM
SEXUÁLNÍCH VRAŽD**

5.

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Viktorín Šulc, Jiří Markovič, 2023

Photos © Archiv autora, Vlasta Luřanská, Pavel Šmejkal, 2023

Cover © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 3023

ISBN 978-80-278-0140-4 (print)

ISBN 978-80-278-1352-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1353-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1354-4 (pdf)

Motto

„Sexuální agresori tvoří několik skupin, ta nejnebezpečnější patří pachatelům, jejichž činnost je podobná chování predátora vůči kořisti. Klidně si můžeme představit střet lva a antilopy v africké savaně... V zásadě jde o to, že **predátorský sadista potřebuje pro dosažení vzrušení svou oběť před stykem, během styku, případně i místo styku znehybnit.** Což je klíčové slovo pro jeho skutek. Dále je vysoce pravděpodobné, že pokud se takového predátora nepodaří brzy dopadnout, bude při znehybnování oběti, případ od případu, pokaždé rychlejší a výkonnější.“

(sexuolog a soudní znalec MUDr. Pavel Zemek)

*Věnováno památce špičkového vyšetřovatele,
plukovníka Jiřího Markoviče,
legendy mezi profesionály,
především ale dobrého člověka s laskavým srdcem*

(16. listopadu 1942 – 20. října 2022)

Když mrtví vyzvídají	9
Vražda v hudební škole	49
Modré, podivně smutné oči	89
Mrtvá z bytu sebevrahů	162
Dvojitá optika vraždění	233
Jak chutná krev	286
Zadní dvorky	391

Když mrtví vyzívají

Z magnetofonové nahrávky se ozýval zoufalý dětský jekot. Prosby, pláč, výkřiky bolesti... Vše náhle přerušila koleda, zazpívaná juvenilním sborem. Křehké hlásky, cukerinová melodie, byly přece Vánoce roku 1964... Kruté, bizarní dílko zkomponovala k vychutnání své vražedné extáze dvojice lidských bestíí – a tato zvuková koláž se jim měla v budoucnu vymstít jako korunní důkaz jejich viny.

(úryvek z kazuistické studie *Miláčku, půjdeme dneska vraždit?*)

V mnoha rodinách mají obligátní varování zlobivému dítěti: „To nedělej! Nebo si pro tebe přijde bubák!“ U Westů v Gloucesteru užívali jiné odstrašující pořekadlo: „Nezlob! Nebo skončíš jako Heather!“ Až jednou zazní tyto věty v soudní síni, bude přítomným přebíhat mráz po zádech.

(úryvek z kazuistické studie *Miláčku, půjdeme dneska vraždit?*)

Psal se rok 2013, když jsem vážené čtenářské obci představil a nabídl úvodní díl plánované pentalogie o tuzemských sexuálních vraždách. Uplynulo zhruba deset let, pátý, závěrečný díl už dostal podobu celistvého rukopisu...

Končíme? Sbohem a šáteček?

A já si nemůžu nepřipomenout poměrně smutná slova slavného amerického spisovatele Raymonda Chandlera, muže se spletitým osobním osudem, ale především jednoho ze zakladatelů takzvané drsné detektivní školy, který prostřednictvím svého hlavního hrdiny, soukromého detektiva Phila Marlowa, konstatoval: *Rozloučit se znamená tak trochu umřít...*¹

¹ Raymond Chandler: *Případ naruby* (orig. Playback).

Buď jak buď, pomyslná chodba dalšího *Panoptika* se za zlověstného skřípotu opět otevírá... *Děšivá jízda pokračuje*, uznale poznamenala svého času na internetu čtenářka Edith⁷⁹. Ano, dočkal jsem se v drtivé míře pozitivních ohlasů a recenzí, což ve spojení s lichotivě vysokým procentovým či hvězdičkovým ohodnocením každého dílu pro mě vždy znamenalo odrazový můstek k další práci. Moc děkuji.

Chvála několikrát zazněla i směrem k podobě přebalu knih, rád jsem ji panu grafikovi Lukáši Tumovi pokaždé vyřídil. Na vánočním večírku Nakladatelství Epoque, který se po několika vynucených covidových odkladech odehrál až v květnu 2022, jsme spolu řešili barvu „obálky“ pátého dílu.

Na večírku bohužel chyběl nemocný „Pan Epilog“ Jiří Markovič, kterého si čtenáři zamilovali pro jeho lidskost a vtipný nadhled už v roli vypravěče svých profesních memoárů vyšetřovatele pražské mordparty.² Navzdory zdravotním problémům se Jiří na další naši spolupráci náramně těšil a s vykasanými rukávy košile, čím dál častěji i nemocničního županu, se o prázdninách 2022 odhodlaně pustil do komentování jednotlivých kapitol, včetně reminiscencí, které v něm navodily.

Velkou poklonu pro mě rovněž znamenalo, když někteří hodnotitelé *Panoptikum* nazvali napínavou „detektivkou z reálu“. Poměrně často pak připojili povzdech, že zatímco drsnou ukázkou severské krimi můžeme odložit s chlácholivým pomyšlením, že všechny popsané krutosti a zvrácenosti se odehrály jen v autorské fantazii, analýza autentických kriminálních kauz nám obdobnou hojivou náplast neposkytne.

K tomu jen dodám, že *Panoptikum* zásadně vycházelo z dohledatelných faktů archivního charakteru či orální paměti. Jeho vyprávění se snažilo o maximálně možný objektivní úhel pohledu. Pravda, nikdy nechtělo dělat falešného obhájce „nešťastným a nemocným“ pachatelům, vždy a výhradně stálo na straně obětí.

² Jiří Markovič, Viktorín Šulc: *Lovec přízraků*, Nakladatelství Epoque 2008.

Ještě jednou děkuji všem čtenářům za trvalou přízeň, věřím, že je zaujmu i závěrečným, pátým dílem.

Kdo by taky zatoužil klopýtnout v samotném finále?

Čísła zbrocená krví

Dekáda práce vybízí – jak jinak – k zajímavým statistickým rozbahám.

V prvních čtyřech dílech jsem detailně analyzoval 108 československých, potažmo českých kauz, ve kterých figurovalo 155 obětí a 129 pachatelů vraždy, 19 z nich patřilo, zřejmě už navždy, do zjitřující kolonky *Pachatel neznámý*.

V pátém díle, zahrnujícím relativně velké časové rozpětí let 1974 až 2017, přibude 13 kauz, personálně vyčísleno 17 mrtvých obětí a 11 pachatelů vraždy dokonané. Kolonka s neznámým pachatelem zůstala tentokrát prázdná, k poslednímu údaji ale musíme připočítat dva protagonisty vražd spáchaných ve stadiu pokusu – mimořádná zajímavost případů si jejich zařazení takříkajíc vynutila.

Jak vyplývá z ohraničení letopočty 1974–2017, podařilo se mi v souladu s námětem pentalogie dohledat a nastudovat několik klíčových případů z období před zlomovým rokem 1989. Rychle plynoucí čas jim stihl vtisknout bezmála historickou patinu. Částečně už asi vyvanula hrůza a drtivost jejich dopadu na tehdejší veřejnost – ale ze své kriminální závažnosti neztratily ani promile. Za to čtenáři ručím!

Míra krutosti a zvrácenosti těchto spáchaných skutků se také v úředním či soudním komentáři dočkala přídomků *bezpříkladně surový* nebo *bestiální* či *zavrženíhodný*. Těžko se divit, že v logice tehdejších zákonů je završila poprava odsouzeného pachatele, prováděná v prostorách speciálního – dodnes pietně dochovaného – oddělení výkonu trestu smrti v útrobách pražské, konkrétně vzato pankrácké věznice.

Ne, tady na rozdíl od nádvoří trestnice nikdo nevininný nezemřel. Přesto s vámi jednoduchost místa, včetně stolu s bílým ubrusem pro dozorující komisi – ona strohá a promyšlená účelovost –, na okamžik zacloumá.

Tady vládla Smrt!

Jak prosté: Delikventovi, někdy pacifikovanému eskortou, jindy spíš šetrně podpíranému v minutách paralyzující hrůzy z příštích neodvratitelných chvil, upevnil kat kolem krku oprátku. V okamžiku umírání si do očí hledět nemohli, mistr popravčí totiž ovládal podlahu pod nohama odsouzence podlouhlou pákou z vedlejšího kamrlíku.

Skřípavý rachot rozevírajícího se propadliště, hlubiny mezi životem a smrtí, byl ve skutečnosti poslední zvuk, který delikvent dokázal ještě zaslechnout.

Zvuk, který mi v hlavě dozníval ještě dlouho poté, co jsem opustil prostory pankrácké věznice. I tak zůstávám, nijak a ničím nezviklán, přesvědčeným stoupencem trestu smrti. Oběti těch, co se tu nad jámou propadliště *zhoupli* cestou do Neznáma, totiž trpěly mnohem, mnohem víc!

Matrix aneb Kladivo na pachatele

Z neslavných protagonistů páteho dílu skončili v katovské oprátce dva muži. Rovněž Jiří Markovič zmíní v rámci epilogu první kapitoly, nazvané *Vražda v hudební škole*, dalšího „výtečníka“ – konkrétně recidivujícího pedofila, jehož před usvědčením nespasila ani mimořádná vychytralost při odstraňování dětské mrtvolky z místa činu.

Už za chvíli, ještě v rámci prologu, si připomeneme dosud nezveřejněnými svědeckými postřehy doslova prominentního „viselce“, mediálně často citovaného a připomínaného. Mám na mysli pětinašobného sériového vraha ze sexuálně sadistických pohnutek Ladislava alias *Láďu* Hojera.³

³ Od prosince 1989 se v rámci tehdejšího Československa přestalo z rozhodnutí prezidenta Václava Havla popravovat, zrušení trestu smrti zákonem přišlo na jaře 1990. Nepochybně k velké radosti pánů Zdeňka Vocáska (dvě vraždy, jeden pokus vraždy) a Jaroslava Malého (tři vraždy), v závěru roku 1989 už pravomocně odsouzených k trestu smrti. Posledním popraveným v tehdejší České socialistické republice

„Zbrusu“ nové kauzy pátého dílu zas v mnohém poznamenal fenomén moderní doby, vytvářející v kriminální podobě našeho současného běžného života **pachatelův elektronický otisk** – jinak řečeno jedinečnou stopu k jeho možnému dopadení. V mnohém si nezádá s obdobně klíčovou informací, jakou představuje nezaměnitelná daktyloskopická kresba na bříškách lidských prstů nebo ryzí originalita vzorku DNA.

Jak takový *otisk* vzniká? Tvoříme ho denně, poloautomaticky, pro nás už naprostými banalitami typu psaní esemesek, e-mailování, užívání zákaznických kartiček nebo bankovních kreditek.

Tím vším za sebou necháváme jasně čitelnou, nesmazatelnou stopu. A když k tomu připočteme záběry všudypřítomných venkovních či interiérových kamer, jejichž registrace, natož snaha vyhnout se nežádoucímu záběru, přesahuje možné lidské soustředění... Je to zvláštní *matrixový* svět, každého z nás oceňuje, sežvýká a pohltil.

Díky jemu můžeme sledovat v obraze poslední nákup oběti, prostřednictvím záznamu konkrétní pokladny v konkrétním čase se seznámit s jeho obsahem do závěrečné položky. Až stejně oděná postava opusť nákupní centrum, vykročí na nejbližší stanici městského autobusu sama? Nebo ji cestou někdo osloví, připojí se k ní jako přátelsky vítaný doprovod?

Viděno opačným gardem – v záznamu dlouhé řady různých kamer se před námi zobrazí cesta pachatelky ze stanice metra na místo činu, včetně chvílky *mekdonaldovského* posilnění. Následuje přesun několika podlažími megachrámu spotřební hojnosti, výběr příhodného nože z nabídky na jednom z nesčetných obchodních regálů... Kamery nás samozřejmě neochudí ani o samotný akt vraždy, spáchaný na nic netušící

byl Vladimír Lulek (narozen 1953), konkrétně se tak stalo 2. února 1989. V rámci Československé socialistické republiky figuruje jako poslední delikvent Štefan Svitek (narozen 1960), bratislavská poprava nese datum 8. června 1989. Více Panoptikum, 4. díl, prolog *Poslední federální oprátka*, resp. kniha *Lovec přízraků*, kapitola *Copak jsem nějakej vrahoun?*

oběti... O tom všem nás přesvědčí poslední dvě kauzy v závěrečné kapitole nesoucí titulek *Zadní dvorky*.

Pokud položím řečnickou otázku, pro koho především znamená chytrý mobil nebo notebook už neodmyslitelný prvek života, jako bych současně napověděl, že věk „neuvěřitelně, až monstrózně“ deviantních pachatelů se povážlivě snižuje.

Díky internetu zbytněla myšlenková a faktická vybavenost jistých mladíčků pro jejich nadcházející skutky. Naštěstí rádi trouší v kyberprostoru svá zvrácená poselství, spíš chlubivá než tajená, každopádně znamenající usvědčující stopu. Přesně vzato důkaz, vyvracející jejich pozdější vytáčky a lži.

Budeme lamentovat nad zkažeností doby? Byl by to jen laciný povzdech. Matička historie, včetně té panoptikální, nás dostatečně poučila – všechno už tady jednou bylo... Skladba kauz nominovaných pro pátku kapitoly, nazvanou *Jak chutná krev*, to ve zlomyslném naschválu časové přesmyčky jen potvrdí.

„Hanka si pro mě přišla...“

Dekáda práce logicky vnesla nové poznatky do některých už dříve popsaných kauz, často pozoruhodné, jindy jen barvitě střípky, které však stojí za to zmínit.

A) Pomník zůstal neodvalen (kauza Otýlie Vranské)

Velkým znalcem prvorepublikového případu z roku 1933, tedy vraždy amatérské prostitutky, jejíž rozřezané tělo poslal pachatel (pachatelé?) ve dvou kufrech a dvěma vlaky na Slovensko,⁴ je současný ředitel Muzea Policie ČR Mgr. Radek Galaš.

Spolu s dalšími experty, mimo jiné z forenzní genetiky, se před několika lety rozhodli využít lidských vlasů, zajištěných pod nehty oběti a přiřknout jméno stále neodhalenému vrahovi Otýlie Vranské. Přesně

⁴ Viz Panoptikum, 1. díl, kapitola *Slečna v kufrech*.

řečeno: stalo by se tak s dopomocí shody DNA vlasů s genetickým vzorkem potomků dvou hlavních podezřelých.

Bylo by laciné kritizovat s časovým odstupem téměř devíti dekad policejní práci. Nicméně pravdou je, že tehdejší pražská mordparta se až příliš upnula na hledání posledního zákazníka Vranské, stejně jako na zjištění totožnosti doznávajícího se pisatele několika „otevřených“ dopisů, který sám sebe nazýval *Fantomem ulice, bažícím po krvi*.

Samozřejmě že řada otázek, na které chtěla znát mordparta odpověď, měla stěžejní váhu: S kým Vranská tančila osudného večera před půlnocí v noční kavárně U politické mrtvoly v Křemencově ulici? Mohl se z pohledného kudrnatého blondýna vyklubat člověk stížený sadistickou deviací? Nebo se snad jednalo o zákazníka, který si pozval Otýlii domů, aby ji zanedlouho přistihl, jak mu kradе nějakou cennost? Ano, i takové startovací pohnutky k vykonání okamžité a zlobné smrtící odplaty už kriminální historie zaznamenala.

Slovní pánové ze „čtyřky“ bohužel ignorovali prvotní, dosti podezřelé rozpory ve výpovědích rotmistra Josefa Pěkného a jeho milenky Antonie Koklesové. Nikdo ze zkušených kriminalistů se proto nevydal *občihnout* rotmistrův byt, dost možná místo, kde slečna Otýlie vydechla naposledy. Velká škoda, pokud by právě tady došlo k rozřezání těla – a kde jinde? –, latentní či zjevné stopy krve musely navzdory pečlivému úklidu zůstat stále přítomné.

Jaký by měla vraždící dvojka motiv?

Tak tady nemusíme hledat dlouho, motiv fatální hádky se přímo nabízí. Koklesová v roli milenky rotmistra Pěkného čerstvě vystřídala právě Vranskou. Kritického 31. srpna 1933 se všichni tři náhodně, ještě spíš nechtěně, setkali navečer v centru Prahy. Rozpaky překonali na společenské úrovni, v rádoby přátelském duchu dokonce poseděli několik hodin v restauraci U Kupců ve Štěpánské ulici.

Posledního srpnového večera roku 1933, pro slečnu Otýlii posledního večera *vůbec*, se někdy po 22. hodině rozloučili na Karlově náměstí. Na dohled od kostela svatého Ignáce se jejich cesty –

definitivně? – rozdělily. Pěkný s Koklesovou zamířili do Michle, Vranská naopak do centra.

Následnou verzi už v minulosti razil bývalý kriminalista a jedinečný zřizovatel internetového Muzea zločinu – dnes už zesnulý – JUDr. Milošlav Jedlička:

„Ačkoli se navenek Vranská stavěla k provalení nevěry Pěkného a zradě Koklesové, kamarádky ze Žiliny, lhostejně, s přibývajícími hodinami v ní sílila chuť po odvetě. Vydala se v průběhu noci do Michle do rotmistrova příbytku a ztropila tam scénu. **Vypukla ostrá hádka, pak i rvačka, během které Koklesová nebo Pěkný, možná oba společně Vranskou usmrtili.**“

Tolik teorie. A co praxe ve stylu DNA? Radku Galašovi a spol. se sice podařilo vypátrat potomky předpokládaných protagonistů vraždy, nicméně veřejnost s výsledky porovnání genetických vzorků doposud seznámena nebyla.

Zřejmě proto, že oba potomci, údajně ženy, odmítly poskytnout svoje DNA regulérní cestou. Komu by se ostatně chtělo *napráskat* s odstupem tolika desítek let svého prapředka? Zostudit ho v celé mediální šíři jako vysoce pravděpodobného pachatele vraždy?

Na jednu stranu je to škoda, vždyť kauza Vranská má v tuzemských luzích a hájích jedinečný rozměr, ne nepodobný britské záhadě londýnského sériového vraha Jacka Rozparovače z roku 1888.⁵ Na straně

⁵ Když v roce 2014 oznámila skupina složená z britských a finských genetiků, že na základě DNA stop krve na šále jedné z obětí Jacka Rozparovače lze konstatovat, že slavným vrahem byl polský přistěhovalc a holič Aaron Kosminski, zdvihla se v britské veřejnosti až nacionální vlna ukřivděné nevole: *Cože? Náš Jack byl polský Žid? Nikdy!!!* Brzy se vyskytly otazníky nad regulérností vědeckého postupu, zpochybněna byla též pravost dochované šály, takže vášně sporu rychle utichly ve stylu chytré horákyně: *Možná odhaleno, ale vlastně úplně skryto*. Ještě douška: Na sklonku srpna 2022 reprízovala Česká televize dvoudílný televizní film *Jack Rozparovač (Jack the Ripper, 1988)*, který na základě analýzy spisu natočila BBC ke stému výročí neblahých událostí v Londýně. Hlavní roli inspektora Abberlina zahrál slavný a výborný

druhé nás může napadnout, zda bychom neměli podobné pomníky raději obcházet v uctivém předklonu, snažit se je zachovat jako cenný kriminalistický a žurnalistický folklór pro příští generace badatelů?⁶ Nebo se k 90. výročí vraždy přece jen dočkáme rozluštění záhady?

Verze s vrahy Pěkným a Koklesovou není bez slabin, problém vidím především v příliš zúženém časovém snímku:

Vranská v blondýnově doprovodu dorazila k Politické mrtvole ve čtvrtek 31. srpna kolem jedenácté hodiny večerní. Kolem půlnoci pojedla zelené jablko, potvrdili to svědci, ale taky existence slupek z nestráveného ovoce, nalezeného v žaludku oběti během soudní pitvy.

Věhlasný profesor František Hájek, autor dodnes uznávané a ceněné učebnice soudního lékařství, to protokolárně komentoval: „Ovoce muselo být požitó asi hodinu před smrtí.“ I kdyby se mělo jednat o hodiny dvě, **otazníky zůstávají:**

Jak to, že se tanečník s blond kudrnami tak rychle, až nečekaně s Vranskou rozloučili? To neměli v plánu nějaký ten „druhý poločas“ v podobě erotického skotačení? Ale především – kolik času by slečna Otýlie potřebovala na pomstychtivou cestu z centra Prahy do tehdy okrajových Nuslí, resp. Michle?⁷

Od této chvíle se otazníky začínají přímo rojit... Jak by se nemažetná Vranská k Pěkného bydlíšti vůbec dostala? Tramvají? Fiakrem?

Michael Caine. Jedná se o vynikající snímek, který dle mého názoru předčí i mnohem ambicióznější film z roku 2001, nazvaný *Z pekla*, kde Fredericka Abberlina představuje Johnny Depp. *From Hell*, tak zněla i odesílací adresa dopisů Jacka Rozparovače.

⁶ Na internetu je například k dohledání diplomová práce Andrey Benešové *Mediální obraz vraždy Otýlie Vranské v českém dobovém tisku*, Univerzita Karlova, 2016.

⁷ O přítomnosti Vranské v noční kavárně U politické mrtvolky není pochyb. Existuje ovšem ještě svědectví Antonína Kýry, zaměstnance restaurace U Šmelhauzů v Melantrichově ulici, který údajně v ranních hodinách 1. září 1933 viděl Vranskou nahlížet do zdejšího tanečního sálu: *Připadalo mi to, jako by někoho hledala*, vyprávěl Kýra do protokolu. Pravdivost této informace, ještě víc posunující časový snímek, nebyla dalším vyšetřováním potvrzena ani vyvrácena.

Taxíkem? Že by si takovou zákaznici nikdo z „dročkařů“ nezapamatoval, a tím pádem také nepodal o její cestě svědectví?

Nebo šla Otylka pěšky? Je to lán cesty, pohledem do současného jízdního řádu pražské hromadné dopravy se jedná o deset, případně jedenáct zastávek tramvaje – to se jí během té noční štrapáce nevykouřil vztek z hlavy?

A co bude pak, až udělá Pěknému s Koklesovou scénu? To se vůbec nestarala, kde té noci složí hlavu? Návrat na Královské Vinohrady, do Velehradské ulice, nepřipadal v úvahu. Přísná bytná by ji náramně vyhubovala, jako podnájemnice by Otýlie s vysokou pravděpodobností skončila! Před pár týdny ostatně Marie Gludovicová, přezdívaná paní Maja, ze stejných důvodů vyhodila z bytu i Boženu Velingerovou, důvěrnou kamarádku Vranské!

Rotmistrovo jméno včetně jeho problematického vztahu vůči Vranské se objevilo i v novinách. Jak to, že si hlasitou hádku, případně zvukovou kulisu rvačky a následné vraždy nikdo ze sousedů Pěkného nepřipomněl a neohlásil? Zejména v prvních emočně zjištěných dnech po odhalení zločinu, kdy policie dostávala jako na běžícím pásu napůl hysterická udání typu *Viděl jsem X. Y., jak tlačí vozík naložený dvěma velkými kufry!*

Svého času jsem dělal rozhovor s Radkem Galašem, tehdy ještě vedoucím sbírek Muzea PČR, zabrousili jsme na řadu zajímavých kriminálních témat, především historických, řeč musela zákonitě sklouznout i na pomník Vranské.

V prvním díle *Panoptika* jsem totiž citoval novinářskou reportáž o Otylčině pohřbu, konajícím se v brzkých ranních hodinách soboty 16. září 1933, údajně v prostoru veřejného pohřebiště. Přítomná byla matka Vranská (ze slovenského Brezna nad Hronom přijela za velké pozornosti žurnalistů už 11. září) a obě sestry oběti, provdaná 24letá Marie Němečková a teprve 17letá Zuzana Vranská. Obě žily už nějakou dobu v Praze, nezávisle na sobě taky ztotožnily ve středu 6. září Otýliiny ostatky „na soudním“ ve Studničkově ulici.

„Kde leží ostatky Vranské?“ nastolil zásadní otázku Radek Galaš. „V nějakém dnes už dávno zrušeném olšanském hrobě? O tom bych docela pochyboval. Vždyť rodina Vranských penězi neoplývala, na nějaký náhrobek by těžko dali dohromady finance, nanejvýš by možná nechali postavit kříž...“

V úvahu se samozřejmě taky nabízí tiskem zmiňované společné pohřebiště. Jenže! Z technických důvodů byla na Olšanech relativně nedávno prováděna exhumace společného hrobu, viděl jsem všechny lebky z celkových čtrnácti šachet, ale ani jedna z nich nenesla stopy ran sekáčkem,“ narážel Radek Galaš na protokol z pitvy Otýlie Vranské.

Již připomínaný profesor Hájek v něm hovořil o dvou ranách do hlavy, pravděpodobně zasazených kuchyňským sekáčkem na maso, tyto údery do hloubky 5 cm vedly ke smrtelnému poranění mozku. Sedm bodných ran nožem do krajiny levého prsu bylo vykonáno *post mortem*, pachatel zřejmě bodal v doznívajícím psychickém afektu.

Radek Galaš mi dále vyprávěl, že ohledně Vranské pátral také na Slovensku. Mimo jiné v Brezně nad Hronom, odkud slečna Otýlie pocházela. Zjistil, že i Zuzana, mladší sestra Otýlie, zemřela v roce 1935 násilnou smrtí, pachatelem vraždy byl vojín Škultéty, její galán.⁸

„Dva mordy v rodině byly na duševní rozpoložení otce Vranského příliš. Můžeme jen zvažovat jeho myšlenkové pochody, když on, bigotní katolík, se nakonec nechal přejmenovat. Přesně řečeno převzal dívčí

⁸ Kopie zhruba devadesát let starého novinového článku v češtině, který mám od července 2022 k dispozici, ovšem hovoří o řeznickém pomocníkovi J. Škultéty. Dvojice mladých lidí zavítala v neděli večer na taneční zábavu v osadě Halny, do Brezna se vrátili v hodinách ranního pondělku, aby přenocovali v místním hotelu. Kolem třinácté hodiny odpolední zazněly z jejich pokoje výstřely. Škultéty blíže neidentifikovanou střelnou zbraní usmrtil Zuzanu, poté spáchal sebevraždu, resp. zemřel v nemocnici krátce po převozu. Motivem činu měla být nešťastná láska. Můžeme se tak domnívat, že slečna Vranská po promilované noci oznámila Škultétymu *kvinde*, na které zhrzený mladík emotivně reagoval smrtící střelbou.

jméno po své manželce, takže hrobku Vranských v Brezně na hřbitově nenajdete.“

B) Co skrývala lednička kamaráda Ládi? (kauza Hojer)

První originální postřeh patří vzpomínce forenzní psycholožky PhDr. Štěpánky Tůmové a týká se pobytu Ladislava Hojera v bohnickém pavilonu č. 17, takzvaném zločiniáku.

Připomeňme, že se jednalo o uzavřený a střežený pavilon, nespádající jako ty okolní do rezortu zdravotnictví, ale pod ministerstvo spravedlnosti. Zdejší pacienti tvořili lidé ve výkonu trestu, kteří se pokusili o sebevraždu nebo u nich propukla duševní nemoc, případně se jednalo o obviněné, kteří se tu v rámci přípravného řízení podrobili vyšetřovatelem nařízenému zkoumání duševního stavu – což byl právě Hojerův případ.

„Náš pan primář Jiří Duba míval ve zvyku si zajímavé pacienty fotografovat, kdepak asi všechny ty snímky skončily? Zatímco primář fotil, tak si s nimi i povídal, těchto rozprav jsme se mohli zúčastnit i my, z mladší generace odborných pracovníků, případně klást dotýčným otázky.

Jednoho dne se stal objektem primářova fotografování Ladislav Hojer. Pětinasobný vrah! Určitě jsem měla tenkrát v úmyslu položit mu co nejfundovanější otázku, abych se před kolegy předvedla. Ale nakonec jsem se zeptala: *Pane Hojer, vy jste měl při běžném seznamování s dívkami potíže?*

Neseděla jsem v přímém úhlu Hojerova vidění, takže chvíli trvalo, než na mě spočinul pohledem. Odpověděl mi natvrdo: *Tebe bych docela rád přehnul...* Odpověď k popukání? Ani bych neřekla, všichni víme, co ono *přehnutí* v Hojerově terminologii obsahovalo. Že šlo o násilí jednoznačně směřující k vraždě.“

Ano, PhDr. Tůmová nijak nefabuluje. Vždyť Hojer svého času velmi obdobně komentoval jedno ženské jméno, zapsané v jeho zajištěném notýsku: „Alena Sedláková? Nevím, jak jsem přišel k její adrese. Vím jen, že tato žena žije. Žije proto, že jsem ji neklátil.“ O seznamování